

Comiat a la Núria (9 d'octubre de 2013)

De Josep Peramiquel

Ara tenim els mòbils silenciats o desconnectats, però, si després ho mirem, veureu que la darrera connexió del Whatsapp de la Núria és d'abans d'ahir, dilluns, cap a quarts de vuit del vespre, encara no fa 48 hores.

Sense saber el contingut ni el destinatari del missatge, m'imagino i estic segur que, fos a qui fos, va escriure unes paraules clares, agradables, amb esperit positiu i optimista. Perquè la Núria ha sigut així en tots els àmbits. També en l'àmbit professional, en l'àmbit de la feina de cada dia.

Ens vam conèixer fa uns quinze anys, a Sùria. Fent un bon treball d'equip, amb molta altra gent, vam engegar la projecció del nucli medieval del Poble Vell. Vam creure que valia la pena promocionar-ne les arrels històriques i que, alhora, l'impuls podia ser un revulsiu d'autoestima per a la població surienca actual. Conjuntant multitud d'esforços personals i col·lectius vam muntar el centre d'interpretació del Castell, la sala i les exposicions estables de Cal Balaguer del Porxo i la Fira Medieval d'Oficis de mitjan novembre. La Núria sempre en va ser l'ànima, amb un tracte professional d'excel·lència i d'un rigor inqüestionable. Projectant, imaginant, organitzant fins al darrer detall, fent totes les feines que es presentaven, dirigint gent i equips o bé enfilant-se ella mateixa dalt de les escales, si calia. I és que la Núria afegia, en tot allò que tocava, un plus de més. Hi posava el cor, la passió, el bon rotllo i la il·lusió que amb el seu treball, la gent del nostre entorn, la gent a qui es destinaven els esforços, seria una mica més feliç. I així, comptant amb tothom, sense fer distincions, maca i riallera, anava creant amb nosaltres una xarxa de complicitats i d'amistat profunda, inesborrable.

Ben segur que el cas de Sùria és extrapolable als projectes, les tasques i els treballs que molts haureu compartit amb ella!

T'agraïm tot això, Núria: la teva feina i el teu exemple, la manera de ser i de fer, la simpatia i la grandesa. T'ho agraiem i volem, necessitem, aprendre'n.

Dilluns a la nit, en saber i intentar copsar i pair amb els més propers els primers minuts de la notícia -devien ser cap a la una de la nit-, el cor i les cames em van empènyer a sortir de casa i pujar al Poble Vell. Vaig passejar, amb llàgrimes als ulls però també amb placidesa, pels carrers estrets i els racons que tantes vegades havíem resseguit amb tu. Buscant les singularitats, la bellesa, l'harmonia, la manera de crear que el vell enamori i, com deia el poeta, que el nou també exalti i sorprengui. Aquesta

vegada només m'acompanyaven les ombres. A dalt a l'Era del Castell, el cel era dens i fosc... però vaig veure el teu estel, Núria. I estic convençut que seguirà amb nosaltres.

Bon viatge, Núria!

Va ser llegit per Josep Peramiqúel, a la cerimònia el dia 9 d'octubre de 2013, a l'església de Crist Rei de Manresa.